

— Живъ ли е баща ми? — питаше той много често.

— Ще научишъ, когато му дойде врѣмето! — отговаряше винаги богатиятъ търговецъ.

Реги трѣбваше винаги да се задоволява само съ този отговоръ. Весело прѣкарваше той съсъ свойтъ другари. А неговиятъ вторъ баща бѣ добъръ и уменъ, и учеше и него да бѣде честенъ. Съ наслада четѣше той приказкитѣ за старитѣ герои и пѣснитѣ на своя народъ. Неговото сърце пламтѣше, когато слушаше или четѣше за нѣкое смѣло дѣло, или за нѣкой храбъръ юнакъ. О, дали нѣма да му се удаде и нему нѣкой пѣтъ случай да побѣди страшнитѣ дракони и да запази свойтъ другари и близки? Дали това ще бѣде прѣди той да порастне? Ще остане ли за дълго въ малкото градче, за да помага на своя вторъ баща, който бѣ започналъ да остарѣва? Нѣмаше ли богатиятъ търговецъ други дѣца освѣнъ него? Не е ли длъженъ той да остане при него? — Такива мисли летѣха изъ главата му сега, като се прибра отъ разходката си.

Разказътъ на неговия другаръ, Хайне, и думитѣ на господинъ Вернеръ силно се бѣха отпечатали въ неговата душа. Сега бѣ врѣмето да изпита смѣлостта си, която — споредъ пѣснитѣ що бѣ чель — трѣбваше да притежава всѣки истински юнакъ. А думитѣ: „Съкровището още чака безстрашния, момче или старъ човѣкъ, който се рѣши да отиде и го вземе!“, — още звучаха въ ушитѣ му. „Достатъчно безстрашенъ ли си, да се рѣшишъ? — Тогава тръгни още тази нощъ, защото утрѣ могатъ да те изпрѣварятъ други дѣца!“

При тѣзи мисли той не се измжчва повече въ своята стаица, бързо се приготви за смѣлъ походъ. Взе единъ фенеръ, защото мислѣше, че въ подземieto е тъмно и тѣй тѣсно, ч въ него